

Samenvatting van de preek over zondag 32/33, vraag en antwoord 87 en 88 van de Heidelbergse catechismus

Lezen: Efeze 5 : 1 – 14

In de Bijbel komt het onderwerp 'bekering' heel vaak ter sprake: de profeten, Johannes de Doper, Jezus, de brieven.

De catechismus spreekt er over in het kader van de dankbaarheid. Eén keer moet wel de eerste keer zijn, maar het accent ligt op de levenslange bekering. Bekering is: *inkeer* tot jezelf, *afkeer* van de zonde en *heenkeer* tot God – zie de gelijkenis van de verloren zoon.

Thema: *het wonder van de bekering*

1. waarom bekering nodig is

Kunnen we ook zonder bekering behouden worden? Antwoord 87 is helder en scherp; gebaseerd op vele gedeelten uit Gods Woord, o.a. Ef. 5. Dit moet zo gesteld worden, omdat er in alle tijden mensen zijn geweest die misbruik menen te kunnen maken van de genade. 'Zullen we de zonde doen opdat de genade toeneemt?' (Rom. 6:1).

Mensen die zo redeneren houden er niet van als er op een heilige levenswandel wordt aangedrongen. Of ze gebruiken een 'vroom' argument: 'Een mens blijft toch maar een zondaar'.

Maar nergens lezen we in de Bijbel dat we het Koninkrijk van God kunnen binnengaan zonder bekering. Integendeel: Christus droeg de zonden van de Zijnen, opdat de eis van de wet in hen vervuld zou worden (Rom. 8:4).

Als we daaraan voorbij gaan, ontieren wij Christus en Zijn *Heilige* Geest. Een onheilig en doodlopend spoor!

1 Corinthe 6:10 en 11 laat zien dat mensen die in hun zonden volharden Gods Koninkrijk niet binnengaan; alleen zij die daarvan gereinigd zijn en steeds weer geheiligd worden.

Christus zorgt daarvoor. Zijn Geest brandt ook de zonde weg uit je leven (Jes. 4:4). Zonder heiliging zal niemand de Heere zien (Hebr. 12:14).

Goede werken zijn vruchten aan een goede boom. Er is bij Christus plaats voor de vuilste zondaar en er is in Hem kracht tot nieuw leven. Hij veroordeelt zondaren niet, maar zegt wel: 'Ga heen en zondig niet meer' (Joh. 8:11).

Als we de kracht van Zijn genade kennen, laten we er dan ook naar jagen om Hem steeds meer te kennen, om in gemeenschap met Hem de zonde te doden en met Hem op te staan tot een nieuw leven.

We kunnen de adder van de zonde niet in eigen kracht afschudden. Laat Christus, de grote Slangenvertreder, dat maar doen.

2. wat echte bekering is

Er is dus ook *onechte* bekering, schijnbekering. Denk aan Achab, Judas, de farao in Egypte.

Je kunt je ook te laat bekeren. Er zullen er zijn die straks zullen roepen: 'Heere, doe ons open'. Maar ze hadden het tijdens hun leven moeten doen (Matt. 25:11 en 12).

De Heere Jezus heeft de schijnbekering ook verduidelijkt met een beeld: een huis dat gereinigd is van een boze geest, maar er komt geen nieuwe bewoner in. Dan keert die kwade geest terug met nog zeven andere geesten, en het laatste wordt erger dan het eerste (Matt. 12:43-45).

Er zijn mensen die zich polijsten aan de oppervlakte, of die hun kinderen beschouwen als mensen aan wie alleen het een en ander bijgeschaafd moet worden. Maar deze 'bekering' dringt niet door tot de diepte van het hart – men onderkent de kwaal van het hart niet.

Echte bekering dringt door tot de diepste kern, omdat het een werk van de Heilige Geest is.

Het N.T. kent twee woorden voor bekering: verandering van denken en verandering van levenswijze. Eerst stond mijn eigen 'ik' in het middelpunt, maar nu wordt het Christus. We mogen daarom bidden (zie Jer. 31:18).

Maar al is de bekering een gave van God, we worden er als mens volledig in betrokken. Zie Dordtse Leerregels III/IV, 12.

De afsterving van de oude mens (= mijn 'ik' buiten Christus) en de opstanding van de nieuwe mens (dat ben ik in Christus). Dus niet een stukje, maar de hele mens wordt bekeerd.

Dus niet: één zonde afzweren, en de andere aan de hand houden. Het dankbare leven is als een brandoffer dat helemaal in rook opgaat als een liefelijke reuk voor de Heere.

De manieren waarop de Heere werkt kunnen verschillend zijn. De een wordt op een hardhandige manier tot stilstand gebracht (Saulus), de ander wordt op een meer liefelijke manier getrokken (Timotheüs). Maar al Gods kinderen kennen de afsterving van de oude en de opstanding van de nieuwe mens. Christus neemt toe, ik word minder.

Zo komt de Heere aan Zijn eer in het leven van Zijn kinderen. En dat is toch het grote doel (zie Ef. 1:12).

De vraag is niet: bent u bekeerd? (in de zin van: bent u er al klaar mee?), maar: kent u, ken jij het leven van de doorgaande bekering?

Zonder deze bekering staan we eeuwig buiten. Maar door deze bekering ga ik binnen in de ruimte van Zijn lof en glorie.

Wij zijn op aarde om bekeerd te worden, want waar dat gebeurt zal God ontvangen aanbedding, eer en dankbare lofgezangen.

Enkele vragen voor persoonlijke of gemeenschappelijke bezinning

1. Hoe zou het komen dat sommige mensen wel graag horen over de vergeving van de zonden, maar niet zo graag over de heiliging van het leven? Hoe ligt dat bij uzelf?
2. Waarom hebben we ook als kerkmensen een eerste bekering nodig? Wat verstaat u daaronder, en hoe gaat dat? En wat is dagelijkse bekering?
3. Wanneer zijn we klaar met de bekering?
4. Is de bekering nu Gods werk of ons werk? Of allebei?

Voor de kinderen: lees eens met elkaar de gelijkenis van de verloren zoon, uit Lukas 15 : 11 – 24. Zou je nu kunnen zeggen wat bekering is?

De jongen denkt na over....

De jongen keert zich af van....

En hij keert zich toe naar....

Heb jij jezelf al omgekeerd naar God toe?